Р Е Ш Е Н И Е
№ 44386

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 3 състав,** в публично заседание на 05.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9317** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.172, ал.5, вр.чл.172, ал.1, вр. чл.171, т.1, б.“з“ – „дд“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, вр. чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от Т. Ч. Т., ЕГН [ЕГН] против ЗППАМ № 2177012/20.06.2026г. по чл.171, т.1, б.“з“ – „гг“ от ЗДвП, издадена от Б. З. - мл автоконтрольор към отдел Пътна полиция при СДВР, с която временно е отнето СУМПС на Н., който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна като издадена в нарушение на процесуалния и материалния закон, и в несъответствие с целта на закона. Излага доводи за несъразмерност на наложената мярка спрямо допуснатото нарушение, както и, че не е бил уведомен за прекратената регистрация, което изключва умисъла за извършване на нарушение. Претендира за присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорващият, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата на изложените в нея основания.
Ответникът по жалбата – мл автоконтрольор в отдел ПП при СДВР не се явява, представлява се от юриск. К. оспорва жалбата. Прави възражение за прекомерност и претендира възнаграждение за процесуално представителство.

Като взе предвид посочените от оспорващия основания, изразените становища на страните и

фактите, които се извеждат от събраните по делото доказателства, както и с оглед на разпоредбата на чл. 168 АПК, определяща обхвата на съдебната проверка, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима. Същата е подадена от лице с правен интерес от оспорването - адресат на акта, а и е насочена срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт. Жалбата е депозирана в законоустановения 14-дневен срок, съгласно чл. 149, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 172, ал. 5 ЗДвП.
След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна, следното:
На 20.06.26г. В [населено място], по [улица], жалбоподателят управлявал собствения си мотоциклет Сузуки ГСХ-Р600 с рег. [рег.номер на МПС] , когато е извършил маневра на една гума.
Предвид констатираните обстоятелства, служителя при СДВР съставил срещу Т. АУАН серия „GA“ № 5017565/20.06.26г. за нарушение по чл.104б, т.2от ЗДВП – водач на МПС използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.
Предвид съставения АУАН, и на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), с оспорената Заповед за налагане на принудителна административна мярка административният орган, наложил на Т. ПАМ по чл.171, т.2, б.”М” от ЗДВП - временно спиране от движение на МПС.
При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.
Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, като не са налице основания за отмяната й в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.
Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.
Настоящия състав приема, че оспореният акт е издаден в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, както и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.
Като правно основание за издаването й в заповедта е посочен чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „дд“ от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в

сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: подбуква „дд“ - 12 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2.
В разпоредбата на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.
В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът Т. използва пътя отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари.
В случая в заповедта не е извършено нормативно препращане към нито една от нормите, изброени в буква "з", подбуква „дд“ на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по буква "з" препращат към административно наказателни разпоредби. По тази причина органът следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административно наказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС. Цитираното в АУАН нарушение на чл. 140б, т. 2 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „дд“. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „дд“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Съдът не може вместо административния орган да извърши правна квалификация на описаното в АУАН деяние, а единствено има задължения да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде санирам в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта.
С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.
С оглед изхода на спора, ответникът дължи на жалбоподателя, сторените по делото разноски в размер на 5,11 евро държавна такса.
С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. Ч. Т., ЕГН [ЕГН] против ЗППАМ № 2177012/20.06.2026г. по чл.171, т.1, б.“з“ – „гг“ от ЗДвП, издадена от Б. З. - мл автоконтрольор към отдел Пътна полиция при СДВР, с която временно е отнето СУМПС на Н., който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на разноски по делото в размер на 5,11 евро разноски по делото.

Решението е окончателно.